



**REPUBLIKA HRVATSKA**  
**UPRAVNI SUD U SPLITU**  
 Put Supavla 1

**PRIJEMNI ŠTAMPILJ**  
**REPUBLIKA HRVATSKA**  
 376 HAKOM

Primljeno: 06.10.2020., 08:45 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica:	
034-07/19-01/196	376-08	
Uredžbeni broj:	Prilozi:	Vrijednost:
437-20-03	0	



d2559061

U IME REPUBLIKE HR

**PRESUDA**

Upravni sud u Splitu, po sutkinji toga suda Mireli Valjan-Harambašić, te Ireni Lela, zapisničarki, u upravnom sporu tužitelja [redacted] protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi rješavanja spora između korisnika poštanskih usluga i davatelja poštanskih usluga, izvan rasprave, 30. rujna 2020.,

**presudio je**

Poništava se rješenje tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Klasa: UP/I-344-08/19-02/215, Urbroj: 376-04-19-4 od 30. rujna 2019. i predmet se vraća tuženiku na ponovni postupak.

**Obrazloženje**

Osporenim rješenjem tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Klasa: UP/I-344-08/19-02/215, Urbroj: 376-04-19-4 od 30. rujna 2019. odbačen je kao nedopusšten zahtjev za rješavanje spora [redacted] ovdje tužitelja, s davateljem poštanskih usluga [redacted] u vezi s rješavanjem prigovora zbog neobavljene ugovorene usluge uručenja preporučene pošiljke broj: [redacted]

Tužitelj u tužbi podnesenoj protiv osporenog rješenja tuženika od 30. rujna 2019. ističe da u obrazloženju pobijanog rješenja tuženik navodi da ne može odlučivati o osnovanosti tužiteljevog zahtjeva (za mirnim rješavanjem spora) jer nema zakonskih pretpostavki za vođenje takvog postupka, iako je predmetni spor nastao zbog obavljanja necjelovite poštanske usluge preporučene pošiljke prijamnog broja [redacted] od strane [redacted] a tužitelj je prošao svu moguću zakonsku proceduru preko odgovora [redacted] 05/12/2/1-17298/19 od 17. svibnja 2019. i odgovora Povjerenstva za pritužbe potrošača koje djeluju pri [redacted] (u nastavku: Povjerenstvo) broj DP-07-022394/19 od 3. srpnja 2019., dok nije, sukladno članku 55. stavak 1. Zakona o poštanskim uslugama (u nastavku: ZPU) i prema pravnoj pouci Povjerenstva, dana 2. kolovoza 2019. podnio tuženiku navedeni zahtjev. Tuženik je prihvatio i usvojio obavještenje [redacted] prema kojem je prigovor tužitelja prema [redacted] od 3. svibnja 2019. podnesen nepravovremeno, ali je odbacio kao nedopuštene navode tužitelja prema kojima je njegov prigovor [redacted] od 3. svibnja 2019. podnesen pravovremeno, što predstavlja nezakonito postupanje jer je tuženik u biti oduzeo pravo tužitelju da se koristi odredbama ZPU-a.

Pojašnjava da je tuženik osporeno rješenje kojim odbacuje zahtjev utemeljio na sasvim drugom zakonskom propisu i to čl. 41. st. 2. Zakona o općem upravnom postupku, prema kojem će službena osoba rješenjem odbaciti zahtjev stranke kad ne postoje zakonske pretpostavke za vođenje postupka, te je ustvrdio da je taj zakonski propis nezakonito i kontradiktorno povezo s odredbama ZPU-a koje s njime nemaju nikakvu pravnu povezanost, jer se čl. 8. st. 1. toč. 8. ZPU-a odnosi na tužnikovu nadležnost za rješavanje (svih) sporova između davatelja usluga i korisnika poštanskih usluga, a čl. 10. st. 3. ZPU-a se odnosi na odlučivanje stručne službe tuženika koje je opet povezano s odredbama ZPU-a i Zakona o elektroničkim komunikacijama. Nadalje, iako je pobijanim rješenjem tuženik odbacio navode tužitelja kao nedopuštene, tuženik se ipak upustio u obrazlaganje i potvrđivanje stavova [ ] i Povjerenstva prema kojima je prigovor tužitelja [ ] od 3. svibnja 2019. podnesen nepravovremeno, pa tužitelj iz svih zakonskih razloga osporava i te navode tuženika. Nesporne su činjenice da je 31. siječnja 2019. [ ] zaprimila predmetnu pošiljku prijamnog broja [ ] (od pošiljatelja), da je 3. svibnja 2019. tužitelj podnio prigovor [ ] i naposljetku da je čl. 54. st. 1. ZPU-a određeno da korisnik poštanske usluge može podnijeti prigovor [ ] u roku od tri mjeseca od dana predaje poštanske pošiljke. Međutim, tužitelj je kao primatelj pošiljke ipak predao svoj prigovor od 3. svibnja 2019. u zakonskom roku od tri mjeseca i to iz sljedećih razloga: čl. 54. st. 1. ZPU-a se odnosi na (sve) korisnike poštanskih usluga, dakle i na primatelja i na pošiljatelja pismena, što znači da se dio izreke iz navedenog propisa "dan predaje poštanske pošiljke u unutrašnjem prometu" sa aspekta primatelja pismena odnosi na dan kad mu je [ ] predala pismeno ili na dan kad mu je [ ] predala obavijest o prispjeću tog pismena, a to je bilo 4. veljače 2019., prema Obavijesti o prispjeću predmetnog pismena, službenom obrascu [ ] koji je [ ] ostavio u poštanskom sandučiću tužitelja. Ističe da u odredbama ZPU-a nigdje ne piše „tko predaje kome poštansku pošiljku“. tj. odnosi li se to na pošiljatelja koji poštansku pošiljku predaje [ ] ili na [ ] koji je predaje primatelju, te tužitelj zaključuje da se isto odnosi i na pošiljatelja i na primatelja, za svakoga sa svojim datumom predaje, za kojeg ima saznanja. Iznosi i mišljenje da je tuženik izveo „pravnu akrobaciju“, tako što je na drugoj stranici obrazloženja pobijanog rješenja utvrdio da žig na kuverti pošiljke, kojim [ ] (u svom poštanskom uredu) potvrđuje primitak pošiljke od strane pošiljatelja predstavlja događaj od kojeg se počinje računati zakonom propisani rok od tri mjeseca za slanje prigovora iz čl. 54. ZPU-a, što proizlazi iz čl. 31. ZPU-a, koji se odnosi na Ugovor (bez pisanog oblika) o pristupanju, kojim se uređuju prava i obveze između davatelja poštanske usluge i pošiljatelja pismena.

Tužitelj ističe da u čl. 31. st. 5. ZPU-a zaista piše kako nakon uručjenja poštanske pošiljke određena prava i obveze iz tog Ugovora o pristupanju prelazi sa pošiljatelja na primatelja pismena, ali da nigdje nije propisano da se dan stavljanja žiga na kuvertu pošiljke počinje smatrati kao dan početka roka od tri mjeseca za podnošenje prigovora [ ] iz čl. 54. ZPU-a. Međutim, ono što je propisano u zakonu i to u članku 31. st. 2. ZPU-a, je da se otisak žiga na kuvertu pošiljke stavlja samo onda kada se ne izdaje potvrda o primitku pošiljke, što nije slučaj u ovoj pravnoj stvari u kojoj se radilo o preporučenoj pošiljci s povratnicom za koju se obvezno izdaje i popunjava potvrda o primitku pošiljke.

Osim toga, tužitelj navodi i da na službenoj Internet stranici [ ] jasno piše što za [ ] znači žig na kuverti pošiljke, iz čega proizlazi zaključak da on nema nikakvu pravnu povezanost sa računanjem roka za podnošenje prigovora [ ] od strane primatelja te pošiljke. Tužitelj isti citira: „Poštanskim se žigom poništavaju poštanske marke i potvrđuje primitak pošiljke u poštanskom uredu na određeni datum.“ Tužitelj je naveo i da je tuženik znajući da navedeno korištenje (zlouporaba) čl. 31. ZPU-a nije dovoljna za pravdanje nezakonitog rješenja, pokušao i „leksičkim doskočicama“ dokazati da je tužitelj predmetni prigovor od 3. svibnja 2019. podnio nepravovremeno.

Tako je tuženik na drugoj stranici obrazloženja pobijanog rješenja naveo kako je prema čl. 2. st. 28. toč. 1. ZPU-a određeno da je primatelj pošiljke pravna ili fizička osoba na koju je pošiljka adresirana i kojoj se pošiljka treba uručiti temeljem naloga pošiljatelja, pa budući da se primatelju pošiljke ta pošiljka ne predaje, nego mu se uručuje, to bi trebalo značiti da pošiljatelj predaje pošiljku [ ] što u smislu čl. 54. st. 1. ZPU-a, koji se odnosi na „dan predaje poštanske pošiljke“ definira dan od kojeg počinje teći rok za podnošenje prigovora [ ] u. Međutim, prema takvoj pravnoj logici tuženika, niti pošiljatelj ne predaje pošiljku [ ] nego je šalje, jer jednako tako kao što čl. 2. st. 1. toč. 28. ZPU-a određuje pojam „primatelja“, tako i čl. 2. st. 1. toč. 16. ZPU-a određuje pojam „pošiljatelja“ kao pravnu ili fizičku osobu koja šalje pošiljku. Zaključuje da „dan predaje pošiljke“ od kojeg počinje teći rok za podnošenje prigovora [ ] u smislu čl. 54. st. 1. ZPU-a, za pošiljatelja i primatelja pošiljke ne može biti u isti dan, jer za pošiljatelja taj rok počinje teći od dana kada je predao pošiljku [ ] a za primatelja počinje teći od dana kada mu je [ ] predala pošiljku, jer tada je primatelj zapravo dobio prva saznanja o toj pošiljci. U suprotnom bi primatelj imao manje vremena od pošiljatelja za podnošenje prigovora, što predstavlja kršenje zakona, ali i Ustava Republike Hrvatske. Predlaže poništenje osporenog rješenja tuženika.

Tuženik u dostavljenom odgovoru na tužbu navodi kako smatra da je tužba neosnovana, što detaljno obrazlaže u nastavku odgovora na tužbu. Tuženik prvenstveno ističe kako je u provedenom upravnom postupku utvrdio sve činjenice koje su od važnosti za donošenje zakonitog i pravilnog upravnog akta, poštujući pri tome načelo zakonitosti iz čl. 5. ZUP-a i načelo utvrđivanja materijalne istine iz čl. 8. ZUP-a te da je osporavana odluka u svemu obrazložena i u skladu s odredbom čl. 98. st. 5. ZUP-a. U konkretnom slučaju, na temelju spisu priložene dokumentacije, tuženik je utvrdio kako je [ ] u odnosu na rješavanje prigovora/pritužbe postupila sukladno odredbi čl. 54. Zakona o poštanskim uslugama obzirom da je iz dokumentacije koja prileži spisu, nesporno utvrđeno kako je predmetna pošiljka bila predana u sustav [ ] 1. siječnja 2019., a tužitelj je prigovor [ ] podnio 3. svibnja 2019., slijedom čega proizlazi kako je prigovor korisnika podnesen izvan zakonom propisanog roka od tri mjeseca iz čl. 54. st. 1. ZPU-a, budući je zadnji dan roka za podnošenje prigovora bio 2. svibnja 2019. Obzirom na isto, u provedenom postupku je utvrđeno kako u konkretnom slučaju nisu ispunjene zakonske pretpostavke za pokretanje postupka te je tuženik sukladno odredbama ZUP-a odbacio zahtjev tužitelja kao nedopušten. U odnosu na tužiteljevo tumačenje zakonske odredbe čl. 54. st. 1. ZPU-a, prema kojem se rok za podnošenje prigovora [ ] računa različito za primatelja i pošiljatelja, na način da za pošiljatelja rok počinje teći od dana kada je predao pošiljku [ ] a za primatelja taj rok počinje teći od dana kada je [ ] predala pošiljku primatelju (ili ostavila Obavijest o prisprijeću), ističe kako su isti pogrešni i neutemeljeni. Naime, iz odredbi čl. 2. st. 1. točka 16., 20., 28., 33. i čl. 37. ZPU-a jasno proizlazi distinkcija između pojma predaje i uručenja, a navedeno je posebno jasno definirano i u Općim uvjetima o obavljanju univerzalne usluge [ ] Tako je odredbom članka 26. Općih uvjeta o obavljanju univerzalne usluge [ ] propisano kako je prijem poštanskih pošiljaka postupak preuzimanja poštanskih pošiljaka radi uručenja primatelju te da preporučenu pošiljku pošiljatelj predaje uz odgovarajuću potvrdu, dok je iz odredbe čl. 42. Općim uvjetima o obavljanju univerzalne usluge [ ] razvidno, kako se pod uručenjem poštanskih pošiljaka podrazumijeva dostava i isporuka poštanskih pošiljaka primatelju, kao i to da se poštanske pošiljke za koje se izdaje potvrda o primitku, uručuju osobno primatelju, dakle, iz navedenih odredbi jasno proizlazi kako se pošiljka primatelju ne predaje već se ista primatelju uručuje. Slijedom navedenog sasvim je izvjesno da se rok za predaju prigovora [ ] i za pošiljatelja, i za primatelja računa istog dana, a to je od dana predaje pošiljke davatelju, u suprotnom smatra kako bi u zakonu moralo stajati da se početak roka za podnošenje prigovora iz čl. 54. ZPU-a, za pošiljatelja računa od dana predaje pošiljke u sustav

[ ] a za primatelja od dana njenog uručenja. Imajući u vidu da je tužitelj podnio pritužbu izvan zakonskog roka od tri mjeseca, a koji je propisan odredbom čl. 54. st. 1. ZPU-a za podnošenje iste, tuženik je zaključio kako u konkretnom slučaju, nisu ispunjene zakonske pretpostavke za pokretanje postupka te je zahtjev tužitelja odbacio kao nedopušten. Tuženik smatra da je osporavana odluka zakonita i predlaže da sud temeljem čl. 57. ZUS-a odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Kako osporena pojedinačna odluka sadržava nedostatke koji sprječavaju ocjenu njezine zakonitosti, u smislu odredbe iz članka 36. stavka 3. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 20/10., 143/12. i 152/14, 94/16 i 29/17, nastavno: ZUS), sud je, bez održavanja rasprave, na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja (članak 55. stavak 3. ZUS) ocijenio da je tužbeni zahtjev osnovan.

Odredbom članka 54. stavka 1. Zakona o poštanskim uslugama (Narodne novine, broj: 144/12, 153/13 i 78/15, dalje: ZPU-a), propisano je da korisnik poštanskih usluga može podnijeti pisani prigovor davatelju poštanskih usluga u slučaju gubitka poštanske pošiljke, prekoračenja roka za prijenos i uručenje pošiljke, u slučaju kada davatelj poštanskih usluga nije obavio uslugu ili je nije obavio u cijelosti te u slučaju oštećenja, odnosno umanjavanja sadržaja pošiljke, u roku od tri mjeseca od dana predaje poštanske pošiljke u unutarnjem prometu, odnosno u roku od šest mjeseci u međunarodnom prometu.

Stavkom 4., istog članka, propisano je da je davatelj poštanskih usluga obavezan dostaviti pisani odgovor korisniku poštanskih usluga o utemeljenosti podnesenog prigovora u roku od najviše 30 dana od dana zaprimanja prigovora u unutarnjem prometu, odnosno u roku od najviše 60 dana od dana zaprimanja prigovora u međunarodnom prometu.

Stavkom 5. istog članka, je propisano da na pisani odgovor davatelja poštanskih usluga korisnik poštanskih usluga ima pravo podnijeti pritužbu (reklamaciju) povjerenstvu za pritužbe potrošača pri davatelju poštanskih usluga u roku od 30 dana od dana dostavljanja pisanog odgovora. Povjerenstvo za pritužbe potrošača davatelja poštanskih usluga obvezno je dostaviti pisani odgovor korisniku poštanskih usluga u roku od 30 dana od dana zaprimanja njegove pritužbe.

Članak 55. ZPU-a sadrži odredbe o rješavanju sporova između korisnika i davatelja poštanskih usluga pa je tako stavkom 1., istog članka, propisano da u slučaju spora između korisnika i davatelja poštanskih usluga u vezi s rješavanjem prigovora iz članka 54. ovoga Zakona, korisnik poštanskih usluga može podnijeti zahtjev za rješavanje spora Agenciji u roku od 30 dana od dana dostavljanja pisanog odgovora povjerenstva za pritužbe potrošača iz članka 54. stavka 5. ovoga Zakona. Zastara osporene tražbine ne teče za vrijeme rješavanje spora pred Agencijom.

Predmet ovog upravnog spora je zahtjev radi rješavanja spora između korisnika poštanskih usluga, ovdje tužitelja, s davateljem poštanskih usluga [ ] u vezi s prigovora zbog neobavljene poštanske usluge u cijelosti u skladu s odredbama ZPU.

Uvidom u spis predmeta utvrđeno je kako je navedeni prigovor tužitelja od dana 3. svibnja 2019., od strane Službe za korisnike [ ] dana 17. svibnja 2019. godine odbačen kao nepravovremen, pozivom na odredbu čl. 54. ZPU-a i odredbi čl. 55. Općih uvjeta za obavljanje univerzalne usluge.

Tužitelj se potom, 11. lipnja 2019. godine obraća Povjerenstvu za pritužbe pri [ ] [ ] koje u zakonskom roku odgovorom broj DP-07-022394/19 od 3. srpnja 2019. godine potvrđuje odluku Službe za korisnike [ ] od 17. svibnja 2019. godine o odbačaju prigovora.

Navedenim odgovorom, tužitelj je upućen da u slučaju neslaganja s istim, može podnijeti zahtjev Hrvatskoj regulatornoj agenciji za mrežne djelatnosti u roku od 30 dana od dana primitka odgovora.

Tužitelj se nakon toga obratio tuženiku zahtjevom za mirno rješavanje spora. Odlučujući o zahtjevu tužitelja, tuženik je, ovdje osporenim rješenjem Klasa: UP/I-344-08/19-02/215, Urbroj: 376-04-19-4 od 30. rujna 2019. godine, zahtjev tužitelja odbacio kao nedopušten pozivom na odredbu čl. 54. i 55. ZPU-a, s obrazloženjem da je korisnik prigovor uputio [ ] nepravovremeno, te da u konkretnom slučaju nisu ispunjene zakonske pretpostavke za podnošenje prigovora propisane članku 54. ZPU-a. Iz navedenog razloga tuženik je zaključio da ne može odlučivati o osnovanosti predmetnog zahtjeva tužitelja.

Dakle, proizlazi da [ ] nije u konkretnom slučaju odlučila o meritumu povodom prigovora tužitelja, pa da stoga ne postoji osnova za odlučivanje u bitnome o predmetnom prigovoru za rješavanje spora korisnika i davatelja usluge.

Po ocjeni ovog suda navedeno obrazloženje ne može se prihvatiti kao zakonito. Naime, ako se uzme u obzir prethodno citirana odredba čl. 55. ZPU-a kojom je u stavku 1. propisano da u slučaju spora između korisnika i davatelja usluga u vezi s rješavanjem prigovora iz članka 54. ovog zakona, korisnik poštanskih usluga može podnijeti zahtjev za rješavanje spora Agenciji u roku od 30 dana od dana dostavljanja pisanog odgovora povjerenstva za pritužbe potrošača iz čl. 54. st. 5. Zakona, to je jasno da stilizacija ove odredbe predviđa postojanje spora između korisnika i davatelja usluge glede rješavanja prigovora, bez da se istom specificira na koji način je korisnik odlučio o prigovoru korisnika usluge, dakle bez obzira na to da li je o prigovoru odlučeno meritorno ili ne.

Obzirom na navedeno, ovaj sud drži da je u situaciji kada nedvojbeno između korisnika i davatelja usluge postoji spor u vezi s rješavanjem prigovora iz čl. 54. ZPU-a, tuženik nije mogao zahtjev tužitelja za rješavanje spora odbaciti kao nedopušten iz razloga zbog kojih se pozvao u osporenom rješenju jer za to nema uporišta u odredbama čl. 54. i 55. ZPU-a.

Polazeći od svega prethodno izloženog, ovaj sud smatra da je osporenom odlukom, uz obrazloženje koje je dano, povrijeđen zakon na štetu tužitelja radi čega je na temelju odredbe članka 58. stavka 1. ZUS-a valjalo usvojiti tužbeni zahtjev i osporeno rješenje poništiti. U ponovnom postupku tuženik će donijeti novu i zakonitu odluku, te će se sukladno članku 81. stavku 2. ZUS-a, pridržavati pravnih shvaćanja i primjedbi ovog suda iznesenih u ovoj presudi.

U Splitu, 30. rujna 2020.

SUTKINJA

Mirela Valjan-Harambašić, v. r.

**UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:**

Protiv ove presude nije dopuštena žalba na temelju odredbe članka 66.a stavka 1. ZUS-a



Za točnost otpisanka – ovlaštenu službenik  
Irena Lela